

สุ จิ โธ ม ยั ก ษ์

บุคคลในโลกนี้ผู้มีความมักโกรธ มากด้วยความแค้นเคือง
แม้ถูกว่าเพียงเล็กน้อยก็ขัดเคือง มีอาการขึงเคียด มีความ
พยาบาทมาดร้าย เมื่อเขาตายจากโลกนี้ไป ย่อมเข้าถึงอบาย ทุกคติ
วินิบาต นรก หากมันไม่เข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก
เมื่อไปสู่กำเนิดใด ก็จะมีผิวพรรณทรมาน

สุจิต โลม ยักษ์

๔๓๕

บรรดาสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ ล้วนไม่จีรังยั่งยืน และก็เป็นที่
ของชั่วครั้งชั่วคราว สมบัติที่มีอยู่เป็นเพียงเครื่องอาศัยให้ได้ใช้
สร้างบารมี เมื่อใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้นต่อไปไม่ได้แล้วก็จำ
ต้องละทิ้งไป ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินเงินทอง ข้าวของแก้วแหวน
ที่หวงแหน หรือว่าจะมีบริวารมากมายเพียงไร ในที่สุดก็ต้อง
ละทิ้งจากสิ่งเหล่านี้ไป แต่กรรมที่เราได้ทำไว้ด้วยกาย ด้วยวาจา
ด้วยใจ กรรมนั้นแหละที่จะเป็นของๆ เรา ไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรม
ไม่ดี สิ่งนั้นจะติดตามตัวเราไปเหมือนเงาตามตัว และให้ผลได้
ทั้งในปัจจุบันชาตินี้ ในสัมปรายภพ และจะคอยให้ผลในภพชาติ
ต่อๆ ไป เพราะฉะนั้นควรที่เราจะเลือกสั่งสมแต่กรรมดีติดตัว
ไปในภพเบื้องหน้า

มีวาระพุทธสภากษัตริย์มาใน จุฬกัมมวิวัฏฐสูตร ว่า

“บุคคลในโลกนี้ผู้มีความมักโกรธ มากด้วยความ
แค้นเคือง แม้ถูกว่าเพียงเล็กน้อยก็ขัดเคือง มีอาการซึ่งเคียด
มีความพยาบาทมาดร้าย เมื่อเขาตายจากโลกนี้ไป ย่อมเข้า
ถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก หากมันไม่เข้าถึงอบาย ทุกคติ
วินิบาต นรก เมื่อไปสู่กำเนิดใด ก็จะมีผิพรรณทราม”

คนมักโกรธหงุดหงิดโมโหง่าย มักจะมีกรรมอยู่อย่างหนึ่ง
ที่สังเกตเห็นได้ชัดคือ จะมีผิพรรณหยาบกระด้างไม่ประณีต

สุจิตมัยักษ์

๔๔๐

ดูแล้วไม่น่าเลื่อมใส คราวที่แล้วหลวงพ่อก็ได้พูดถึงเรื่องของยักษ์
ตนหนึ่ง ที่ชื่อสุจิตมัยักษ์ ยักษ์ผู้มีขนแข็งเหมือนเข็มทิ่มแทงตนเอง
และที่ไปเกิดเป็นยักษ์ชั้นต่ำ เพราะไม่ได้ให้ความเคารพเอื้อเฟื้อ
ต่อศาสนสมบัติของสงฆ์ และมีอหิคารุญหาจิตตุนเฉียวง่าย

ยักษ์มีหลายประเภท มีหลายระดับชั้น ตั้งแต่ยักษ์ชั้นสูง
ยักษ์ชั้นกลาง ลงไปจนถึงยักษ์ชั้นล่าง ยักษ์ที่เป็นอริยบุคคลก็มี
เช่นพระเจ้าพิมพิสารที่เราคุ้นชื่อกันดี ท่านเป็นพระอริยบุคคล
ชั้นโสดาบัน แต่ว่าท่านชอบที่จะมาเป็นยักษ์เพราะว่าคุ้นเคย
ก็เลยได้มาเกิดเป็นยักษ์ชั้นสูงอยู่ในระดับยักษ์ผู้ปกครอง

ยักษ์ที่ได้เข้าถึงไตรสรณคมณ์ก็มี ถึงพระรัตนตรัยเป็น
ที่พึ่งที่ระลึก เพราะได้ทำบุญเอาไว้ในพระพุทธศาสนา เป็นยักษ์
ใจบุญ ชอบประพฤติธรรม ชอบทำบุญ แต่ว่าเวลาทำบุญมักจะ
หงุดหงิดง่าย คือจะมีเรื่องจุกจิกกวนใจ ที่ทำให้ต้องหงุดหงิดอยู่
เรื่อย ๆ ทำให้ขุนมัวขัดเคืองใจ บุญก็ได้แต่ว่ามีวิบัติเจือเข้ามาด้วย
จึงได้บุญไม่เต็มที่ไม่บริสุทธ์ล้วนๆ มีบาปเข้ามาเจือ ดังนั้น
แทนที่จะได้ไปอยู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ กำลังบุญก็ไปได้แค่ชั้น
จาตุมหาราชิกา

ส่วนยักษ์ที่เป็นฆานลาภิกก็มี คือสมัยเป็นมนุษย์ได้
โลภียฆานแต่มีโกรธ ที่เป็นยักษ์กัลยาณชนก็มี เป็นยักษ์บุญชน

สุจิตโหมยักษ์

๔๔๑

ก็มี ที่เป็นสัมมาทิฏฐิ หรือมิจฉาทิฏฐิก็มี หลากหลายเหมือน
อย่างมนุษย์เรานี่แหละ แต่ว่าวันนี้จะไม่ลงในรายละเอียด จะพูด
ถึงเรื่องของสุจิตโหมยักษ์ต่อ ที่ได้เลื่อนชั้นจากยักษ์ชั้นต่ำมาเป็น
ยักษ์ชั้นสูง เพราะได้ยอดกัลยาณมิตรของโลกไปแนะนำ คือ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราไปโปรด เลยเลื่อนชั้นจากยักษ์
ปุกฤษณ มาเป็นยักษ์อริยบุคคล

*พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงปราบพยศของยักษ์ด้วย
วิธีการใด และโปรดด้วยวิธีการอย่างไร ตรงนี้น่าสนใจ เพราะเป็น
เหตุทำให้สุจิตโหมยักษ์บรรลุมรรคผลอันยอดเยี่ยมได้ เรื่องมีอยู่ว่า
เข้าวันหนึ่ง พระพุทธองค์ทรงตรวจตราดูสัตว์โลกผู้ควรจะเสด็จ
ไปโปรด เห็นสุจิตโหมยักษ์เข้ามาในข่ายพระญาณ และเห็นว่า
ยักษ์ตนนี้ได้รับทุกข์ทรมานในอติภาพของยักษ์มายาวนานถึง
หนึ่งพุทธันดร คือตั้งแต่ในยุคสมัยของพระกัสสปพุทธเจ้า จนมา
ถึงยุคสมัยของพระองค์ท่าน พระพุทธองค์ทรงหวังจะอนุเคราะห์
จึงเสด็จไปที่อยู่ของยักษ์

ที่อยู่ของยักษ์ตนนี้ เราก็รับทราบกันแล้วว่าอยู่ที่กองขยะ
นอกประตูหมู่บ้านที่มนุษย์เอาขยะมาทิ้งมันเป็นสถานที่น่ารังเกียจ

สุจิตโมยักร์

๔๔๒

มีกลิ่นเหม็น แต่พระองค์ไม่ได้วิจารณ์ถึง เพราะมีน้ำพระทัยยิ่งใหญ่ เปี่ยมด้วยพระมหากรุณาธิคุณอย่างไม่มีประมาณอยู่แล้ว พระองค์เสด็จไปประทับนั่งอยู่บนตั่งของยักร์

เมื่อสุจิตโมยักร์กับขรยักร์ซึ่งเป็นเพื่อนกัน กลับมาจากการหาอาหาร ขรยักร์เห็นก่อนก็ทักว่า “มีสมณะมาเยี่ยมท่าน” สุจิตโมยักร์ก็เข้าไปหา ทำท่าเหมือนกับจะจับพระองค์ และได้ยื่นหน้าเข้าไปใกล้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ถอยหลังไปหน่อยหนึ่ง ยักร์ก็ขมขำว่า “ท่านกลัวรี” พระพุทธองค์ตรัสด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ว่า “เราไม่ได้กลัว แต่กลิ่นตัวของเจ้าและผิวของเจ้านั้นมีสัมผัสหยาบ”

ไม่น่าเชื่อว่าความสงบนิ่งของพระพุทธองค์จะทำให้สยบความก้าวร้าวของยักร์ลงได้ เพราะฉะนั้นนี่ก็เป็นข้อคิดได้อย่างหนึ่งว่า ในการแก้ไขปัญหบางอย่าง บางทีเราต้องเอาชนะด้วยความสงบนิ่ง อาศัยความสงบสยบปัญหา เมื่อพระบรมศาสดาอยู่ในอาการสงบ ยักร์เปลี่ยนใจจากจะขับไล่ก็เปลี่ยนใจมาฟังธรรมแทน

ยักร์ได้ถามธรรมะว่า “ราคะและโทสะ มีอะไรเป็นเหตุ ความยินดี ความไม่ยินดี และความสยดสยองเกิดจากอะไร ความตริกในใจเกิดแต่อะไร จึงดักจิตไว้เหมือนพวกเด็กดักกา”

สุจิโถมัยักษ์

๔๔๓

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสตอบว่า “ราคะและโทสะมี
อัตรภาพเป็นเหตุ เพราะอัตรภาพนี้ได้รวมเอาไว้ซึ่งรูป เสียง กลิ่น
รส สัมผัส เป็นเหตุทำให้บุคคลเกิดราคะและโทสะ เมื่อได้เห็นรูป
ได้ยินเสียง ได้ดมกลิ่น ได้ลิ้มรส และได้ถูกต้องสัมผัส

ความยินดี ความไม่ยินดี และความสยดสยอง ล้วนเกิด
มาจากอัตรภาพนี้ อัตรภาพร่างกายมีรูปที่ให้ความยินดีก็มี ที่ให้
ความไม่น่ายินดีก็มี และรูปที่ทำให้เกิดความน่าสยดสยองก็มี
ความตรึงใจเกิดแต่อัตรภาพนี้ ที่ตักจิตเอาไว้ เหมือนพวกเด็ก
ดักกา

อกุศลวิตกเป็นอันมากเกิดเพราะความเยื่อใยในตัณหา
เมื่อเกิดแล้วก็ซ่านไปในวัตถุทุกามทั้งหลาย เหมือนเถายานไทร
ที่เกิดที่โคนต้นไทร แล้วแผ่ปกคลุมไปทั่วต้นไทร ชนเหล่าใดรู้
การเกิดของอัตรภาพที่กุศลและอกุศลกรรมปรุงแต่ง ชนเหล่านั้น
ย่อมบรรเทาเหตุเกิดนั้นเสียได้ และย่อมข้ามห้วงกิเลสที่ข้าม
ได้โดยยาก”

ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนา สุจิโถมัยักษ์มีดวงตาเห็น
ธรรม ได้เป็นพระโสดาบันบุคคลในอัตรภาพยักษ์ แล้วอัตรภาพ
ร่างกายก็เปลี่ยนไป ผิวน้ำที่หยาบขรุขระก็กลายเป็นผิวกายที่
ละเอียดประณีต ขนแหลมแข็งยาวก็หายไป จากที่ไม่นุ่งผ้าก็มี

สุจิโลกยักร์

๔๔๔

ผ้าทิพย์ห่มกาย มีผ้าโพกศีรษะที่เป็นทิพย์ ทรงเครื่องประดับ
ของหอมและมาลัยทิพย์

บุญที่บรรลุนั้น ทำให้ได้เลื่อนชั้นเป็นยักร์ชั้นสูง
เป็นผู้ปกครอง ได้ปกครองภุมมเทวาในเขตที่ตนอาศัยอยู่ทั้งหมด
วิมานที่อยู่อาศัยก็ประณีตสวยงามขึ้น อาหารการกินก็มีโอชะรส
ประณีตยิ่งขึ้น ทุกอย่างดีขึ้นไปตามกำลังบุญที่เพิ่มขึ้น

เพราะฉะนั้น บุญจากการที่ได้บรรลุนั้นเป็นบุญที่ยิ่ง
ใหญ่ และสำคัญว่าทุกอย่าง จะทำให้เราพ้นจากทุกข์เข้าถึง
ความสุขที่ประณีตยิ่งขึ้น สูงขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งได้บรรลุ
พระนิพพานอันเป็นแดนเกษมจากโยคะ ที่ไม่มีความทุกข์อื่นเข้า
ไปเจือปน เป็นบรมสุขคือสุขอย่างยิ่งสุขอย่างเดียว

ความสุขเป็นสิ่งที่เราทุกคนปรารถนา ถ้าอยากได้ความ
สุขที่แท้จริงก็ต้องหยุดนิ่งให้ได้ หมั่นเจริญสมาธิภาวนาฝึกใจ
ให้หยุดนิ่งให้สนิท ให้เข้าไปถึงของจริงที่มีอยู่ภายใน คือเข้าถึง
พระรัตนตรัยในตัว แล้วเราจะเป็นเจ้าของความสุขที่แท้จริง
พ้นจากทุกข์พ้นจากอบาย พ้นจากภัยในวัฏสงสาร เราจะมี
ความสุขสมปรารถนาทั้งทุกคน

